

Horne Lands Orkester

150 år

November 2020

Horne Lands Orkester fylder 150 år!

At fylde 150 er i sig selv en bedrift der vidner om engagement og måske også røber, at vi holder til i et musikalsk opland. Hvordan orkestret blev dannet, hvem der var med, og hvad der blev spillet kan man læse om i flere jubilæumsskrifter og i referater fra mange generalforsamlinger. Der er historier om grundlæggerne, om ægteskabet med Horne Mandskor, indgået i 1897 og afsluttet i 2015, og man kan finde underholdende klip fra ture med orkestret:

... Ejner og Herluf glemte noderne. Ejners kasket blev væk. Jørgen Malers alt-horn forsvandt og kom først til syne, da orkestret dannede kæde og finkæmmede mosen, og - Stasiak bakkede op i stortrommen, så den sprak - og det tilføjes: Det var bestemt en dejlig dag. (1960)

Det er også fra referaterne vi ved, at man holdt en to dages jubelfest til jubilæet i 1995, og at generalforsamlingen i 2014 vist ikke rigtigt fangede tilhørerne. Her har referenten bemærket, at Mandskorets beretning varede 45 minutter mod orkestrets fem minutters udgave ... der høstede langt det største bifald.

Tilværelsen har været omskiftelig. Orkestret har haft forskellige navne, blandt andet Horne Amatorsymfoniorkester, og i vores lange liv har vi også haft flere formænd og dirigenter. Søren Winther dirigerede fra 1995, Elsebeth Pedersen tog over efter Søren og blev i 2019 afløst af Henrik Kold der også underviser i violin.

Det begyndte med en kvartet og et blæserorkester. I 1885 var der otte mand i orkestret. Nu er vi godt 20, og halvdelen er damer. Vores medlemmer kommer ikke kun fra Horne Land, men fra en større del af Sydfyn, blandt andet har vi medlemmer fra Broby Klarinetorkester.

Fælles er selvsagt glæden ved musikken, og vi har haft medlemmer der har spillet i næsten 80 år, som Hans Hjarnø, og medlemmer der har spillet i Horne Lands Orkester i 70 år, som Christian Christoffersen, og Johannes Knold der var efterkommer efter orkestrets grundlægger. Vi har mistet en del personligheder siden sidste jubilæum, som det jo må ske, men vi har også fået mange nye medlemmer.

Vores repertoire er under stadig udvikling, og vi har med held taget en del lettere musik til os, så vi nu kan divertere med Kai Normann Andersen, Benny Andersen og Birger Sjöberg. Desuden er vi så heldige at have en nodemester, Jens Schepe-lern, der forstår at arrangere musikken i overensstemmelse med de instrumenter, vi spiller på i orkestret.

Alt i alt er vi under udvikling, som vi har været det i 150 år. Vi nyder stadig koncerter og sommerture, og vi glæder os til at se, hvad fremtiden vil bringe af musik, musikalske oplevelser og fællesskab. Og vi har altid plads til en til.

Henning: Lidt om min tid i Horne Lands Orkester gennem de sidste ca. 40 år. Min første tid i orkesteret begyndte omkring 1980.

Faaborgblæserne var startet i 1979, hovedsaglig af musikere fra Horne Sang- og Musikforening, og der var jeg kommet med som lilletrommeslager.

I Horne stod de og manglede en slagtøjsspiller, og da dirigenten, Herluf Larsen, spillede trompet i Blæserne, spurgte han mig om jeg ikke havde lyst til at spille i Horne.

Jeg kendte en hel del til foreningen, da min far, August Nielsen, i hele min barndom var en meget ivrig sanger i foreningen, og det havde afgjort min interesse at komme til at spille i orkesteret.

Mit store problem var, at jeg kun havde erfaring som tambourmusiker, som tbk. leder i FDF, og ingen erfaring som orkestermusiker.

Det mente Herluf ikke var noget problem for som han sagde, ” Der er ikke noget der er sværere end du kan lade være med at spille det”.

Jeg sprang så ud i det, og det gik faktisk meget godt med stor hjælp fra de erfarne musikere, især bassisten Søren Winther og cellisten Hans Marius ----?.

Hans Marius havde totalgehør og hjalp mig med at stemme de gamle pauker, og Søren kunne hjælpe mig med noder og musikudtryk, både i den lette musik og i symfonierne, lære mig at følge dirigenten og tælle de mange pauser som en slagtøjsspiller har.

Det var nogle gode og festlige medspillere der var i orkesteret. Snakken gik lystigt i pauserne og Jørgen Krog fra Sinebjerg Camping havde rigelig øl med til at sælge, og var der nogle tilbage var der nogle stykker der godt kunne tømme kassen. En gang eller to om året holdt vi en lille intern fest med partnere som på bedste vis kunne udvikle sig til både sang og dans. Jeg husker at vi engang dansede” og gå så og gå så og gå så din vej”, hvor jeg i farten kom til at danse med Johannes Knold.

Efter nogle gode år stoppede jeg i orkesteret for at få mere tid i mit Tambourkorps, der havde en stor opgangsperiode, men i omkring 1991 begyndte jeg i orkesteret igen, denne gang under dirigent Søren Winther.

Kort tid efter lavede orkesteret en aftale med Niels Knudsen fra musikskolen om at elever derfra kunne spille med, og Niels' søn på violin, min søn på slagtøj, min datter på fløjte og en pige på trompet kom til.

Børnene var med et års tid, og de tre blev faktisk uddannede professionelle musikere.

Efter yderligere nogle år stoppede jeg igen for at hellige mig mit hjertebarn Tbk: men nu da jeg er blevet pensionist og yngre har overtaget ansvaret, er jeg igen tilbage, nu under familiens ”gamle” ven og musikerkollega Henrik Kold som dirigent, og bortset fra coronatiden, så hygger jeg mig med stikker og køller med gamle samt nye musikvenner.

Et stort tillykke med jubilæerne til både sang og musikforeningen som har betydet så meget for vores familie.

Henning Lyngbøj

Søren: I det store perspektiv er 150 år jo ikke noget at tale om. Anderledes forholder det sig, når der er tale om et amatørsymfoniorkester, oven i købet – så vidt vides – landets næstældste.

Der er vel næppe noget andet amatørorkester, der kan prale af at fylde 150 år, og i hvert fald ikke hvis det stammer fra en lille by i det sydfynske, så der er al mulig grund til at kipe med flaget og ønske til lykke med fødselsdagen. Det glæder mig, at man i Horne er still going strong. Bliv ved med det.

Men hvad får nogen til at komme onsdag efter onsdag til Horne for at dyrke musik sammen? Svaret er sådan set ganske enkelt: stemningen er god, og man bliver godt modtaget, uanset hvem man er, og hvor meget man kan eller ikke kan. Det siger ganske meget om atmosfæren, at mødeprocenten er formidabelt høj.

Min egen vej til orkestret er sikkert ret typisk, hvis det ellers kan interessere nogen.

Engang – det må have været i 1980'erne - stod jeg en onsdag aften på Vestfyns Hjemstavnsgrd og spillede spillemandsmusik på kontrabas. Det var absolut ikke særlig fremragende, men alligevel nok til, at Ove Buch, koncertmesteren i Horne, vores gæst den aften, inviterede mig og min kontrabas til Horne. Jeg var ikke meget for det – det var jo onsdag - men pakkede alligevel bassen og tog derhen. Herluf Larsen dirigerede, og jeg blev udsat for lidt af hvert. Beethovens første symfoni stod på programmet, så vidt jeg husker, og den basstemme havde Beethoven i hvert fald aldrig forestillet sig skulle lyde sådan. Men jeg blev hængende, især på grund af stemningen (men næppe min), også fordi ingen løftede et øjenbryn, når jeg forvildede mig ud i tonearter, Beethoven nok næppe havde tænkt sig.

Senere ville Herluf så dirigere noget, hvor der egentlig ikke var noder nok. Bach eller måske Händel. Jeg kom for skade til at sige, at det ville jeg da godt prøve at arrangere, hvad jeg så gjorde og derefter dirigerede. Det hele endte senere med, at jeg overtog taktstokken efter Herluf.

Siden har jeg brugt ganske megen tid på at arrangere for orkestret. Der er noget dybt tilfredsstillende ved at sidde med nogle noder foran sig, høre musikken for sit indre øre – det være sig så Mozart, Kai Normann Andersen, Percy Grainger, Bellman eller hvad ved jeg og tilpasse det hele til orkestrets formåen.

Fra 1990 til 2010 var jeg så dirigent for Horne Amatør-Symfoniorkester. Jeg har dirigeret Horne-orkestret i 20 år. Der er kommet vældig meget Mozart og en del andet . Ingen i hverken orkester eller publikum burde nogensinde være i tvivl om, hvem min yndlingskomponist var og er. Især har jeg været glad for

samarbejdet med Jette. Det er ikke få arier, hun har lagt stemme til, om det så var Mozart, Bizet, Prevert eller Kunzen. Jeg husker med fryd hendes ”Ombra felice” - (Mozart naturligvis) - som da vist fik sin danske premiere i Horne.

Men hvorfor holdt jeg da så pludselig op?

Jeg blev træt, meget træt. På et tidspunkt mærkede jeg, at jeg ikke længere var i stand til at yde det, der egentlig kræves for at lede et orkester. Og så er det på tide at stoppe. Desuden oplevede jeg et – efterhånden – ret ubehageligt høretab på venstre øre, og det går ikke, når man er afhængig af en god høreelse, så musik dyrkes nu kun i lænestolen eller på klaveret, når ingen andre er inden for hørevidde. Må jeg til slut ønske orkestret til lykke med de første 150 år og håbe, at de næste 150 år vil blive lige så gode som de første.

Kærlig hilsen til jer alle sammen

Søren Winther

Birgit: Jeg vil prøve at beskrive orkestret og nogle af dets medlemmer i den periode hvor Søren Winther var dirigent. På det tidspunkt bestod orkestret næsten udelukkende af mænd - kun tre var kvinder. Alle disse mennesker elskede, ligesom nu, deres orkesteraftener og de gik, ligesom nu, hele ugen og glædede sig til at spille, snakke om musik og få instruktion af Søren og ikke mindst drikke en øl i pausen. Mange af medlemmerne havde spillet i orkesteret i mange år, ja siden deres ungdom, og når de mødtes uden for spilleaftenerne blev der altid snakket musik.

Min mand, Jakob, som kun var med i en kortere årrække, spillede først violin siden bratsch og dannede uden for orkestret sammen med Jakob Jensen, Ove Buck, Sigurd Vindeballe og Bent Nielsen fra Taasinge de ”Sydfynske Spillemand”, en kvintet som havde ret travlt i nogle år. Når jeg tænker tilbage på de år, hvor Jakob

var med i orkestret, falder tanken straks på dirigenten Søren Vinther, som med en utrolig passion og en uopslidelig energi brugte en masse af sin fritid på at tilrettelægge programmet for orkesteret og udskrive stemmer og så på øveaftenerne give al sin musikviden videre til orkestret.

Jeg husker også Ove Buck som violinernes kronede leder og solist. Han elskede orkestret, han elskede musik og han spillede selv så dejligt på sin violin - han var en født musiker og han burde have haft musik som sin profession.

Jeg husker Inger Christensen, en rigtig dygtig klarinetspiller. Hun havde spillet i orkestret fra hun var ganske ung og hun havde vist også fået en musikuddannelse.

Jeg husker Hans Marius, som også havde været medlem af orkestret siden sin ungdom. Han kunne spille alt hvad man satte foran ham lige fra bladet, han var en habil cellospiller.

Jeg husker Åge Lund Pedersen som spillede bratsch. Han var på et tidspunkt ønsket hos violinerne og han byttede plads med Jakob, som på en uge lærte at spille på bratsch. Jakob var uddannet kontrabassist øvede nat og dag i en uge og mødte op næste øveaften og klarede bratschspillet.

Jeg husker pertentlige Sigurd Vindeballe på violin og Kristian Christoffersen på klarinet. Han døde for et årstid siden. Vi savner ham og hans klarinet.

Jeg husker unge Anette, nybagt mor og tværfløjtespiller.

Jeg husker Jacob Jensen, som ellers spillede violin men klarede basspillet i orkestret.

Jeg husker knap nok resten af alle de engagerede og flinke mennesker, som spillede i orkestret i de år, men jeg ved at de har haft en masse gode aftener, som de har set hen til hver uge, sådan som vi også gør det i det nuværende Horne Lands Orkester.

Birgit Wagner Jakobsen

Lidt om Johannes Knold, Christian Christoffersen og Arne Høyby:

Da Niels og jeg i 2005 kom med i Horne Symfoniorkester, som det vist blev kaldt dengang, var det klart, at det var en lang tradition og en gammel kultur, vi trådte ind i. Dette skal forstås som noget overordentlig positivt. For ånden i orkestret var venlig og usnobbet, meget demokratisk, og mottoet lød: ”Ingen tone er så svær, at den ikke kan springes over”. Vi følte os meget velkomne!

Der var to mennesker, som havde været med i mange år: Johannes Knold – siden 1943 – og Christian Christoffersen – vist fra samme år, men han havde været kortvarigt væk, da han var inde at springe soldat.

De var begge meget fine musikere - på henholdsvis tværføjte og klarinet. Johannes far havde både spillet i orkestret og i en årrække været dirigent.

Johannes fortalte, hvordan han som ung knægt havde cyklet i blæst og regn, i snevejr eller skønne sommeraftener fra Knoldsgården op til Horne med sin tværføjte til de dejlige spilleaftener. Så tænkte jeg på, hvor utroligt det var, at sådan et orkester var opstået og havde overlevet i så mange år langt ude på landet. De fortalte også om ildsjælene, som hjalp de unge i gang med undervisning og instrumenter, dygtige musikere og gode dirigenter. og hvor sjovt det var, at der fandtes andet end det daglige arbejde.

Også for Arne Høyby betød musikken på Horne Land umådelig meget. Han voksede op på en gård i Bøjden. 12 år gammel begyndte han at spille violin men på et instrument så ringe, at hans lærer rådede ham til at vælte med cyklen, så der måtte købes en ny. Hans forældre bevilgede en bedre, da de hørte det. Som ung gik han en tid på konservatoriet i Odense. Han spillede en stor del af sit liv i Horne, og han var over 90, da han holdt op af frygt for at knuse folks instrumenter, hvis han skulle falde. Han gik på det tidspunkt noget usikkert. Som tidligere folkeskolelærer i Faaborg var han ikke blot kendt men også elsket af mange. Når vi var ude at spille koncert, kom der ofte gamle elever hen til ham og fortalte ham, hvor glade de havde været for ham, fordi han som den eneste lærer lyttede og forstod dem. Det var jo ellers endnu i ”den sorte skole”s tid. Det varmede hans hjerte.

Jeg føler mig meget privilegeret, at jeg som enfoldig spillemand fik lov til at spille i dette orkester med alle de dygtige, venlige mennesker.

Annette Murmann, Avernakø, andenviolin

Anni-Sophie: Da jeg mødte Niels Mogensen første gang, var det til folkedans i Horne forsamlingshus. Han spillede, og jeg dansede. det var d.3. nov 1969. På daværende tidspunkt spillede han i Horne orkester på 1.violin-gruppen. Det var med Laurits Larsen som dirigent.

Efter at vi blev gift i 1970, fortsatte han med at spille i orkestret. Han spillede samtidig i Fynske musikere i Ringe. Der havde han spillet, siden han var 14-15 år. Spilleaftenen i Horne var dengang om tirsdagen og i Ringe om onsdagen. På et tidspunkt blev spilleaftenen i Horne flyttet til om onsdagen, og så måtte han vælge mellem Horne og Ringe. det blev Ringe, da han havde spillet der længst. - Så skete der det i 1998, at Arne Høyby kontaktede Niels og spurgte, om han ikke kunne komme og hjælpe dem i Horne orkester, for de manglede en 1.violin. Det gik Niels med til. men han blev da noget overrasket, da de anbragte ham på koncertmesterpladsen. Det havde han ikke lige regnet med.

Nogen tid inden da havde han meldt sig ind i Fyns Amatørsymfoniorkester, der hver mandag havde øveaften i Hjallesø kirke. Fynske Musikanter var på det tidspunkt delvis stoppet på grund af mangel på musikere. Niels var meget glad for at spille i Horne orkester, glad for hyggen, ånden og sammenholdet derude.

Senere fik han dannet Mogensen kvartetten, der bestod af ham selv på 1. violin, Ebbe Riber på 2. violin, Hans Marius Jeppesen på cello og Aage Pedersen på bratsch. Det var en gammel drøm, der gik i opfyldelse. Kvartetten fik sin debut i Sdr. Broby kirke d.23. marts 2002, da kirken blev indviet efter restaureringen af kirkens indre og ophængningen af Sonia Brandes smukke altertavle.

Senere døde Hans Marius desværre. Ebbe Riber gik med til at spille cello, Ingrid Andersen blev overtalt til at spille 2. violin, og Aage Pedersen fortsatte på bratsch. Men så fik Niels desværre alzheimers demens og måtte stoppe med at spille. Ebbe døde, Aage flyttede til Odense, og Ingrid stoppede i orkestret.

Jeg har i de forløbne år været med til mange dejlige, traditionsrige koncerter, julefrokoster og udflugter, og det har både Niels og jeg nydt meget. Nu bor Niels på Lykkevalg plejecenter i Korinth. De er gode ved ham, og han er glad for at være der. Den 13. august i år blev han 86 år.

Anni-Sophie Alrø Mogensen

Ebbe: I 1998 startede jeg i orkesteret. Det skete ikke helt af fri vilje. Ole Holtoug fik lokket mig ved hjælp af falske løfter.

Jeg havde arbejdet sammen med Ole gennem flere år i Nr. Søby kirke. Han var organist og jeg var kirkesanger. Samtidig ledede han Nr.Søby koret, hvor jeg var sanger. Ole flyttede til Faldsled og blev organist i Horne kirke og trompetist i symfoniorkesteret i Horne.

Vi fik en anden dirigent i koret, men manglede i den grad mandestemmer. Jeg prøvede derfor, at få Ole til at komme som menigt medlem af koret, men han mente der var for langt at køre. Da jeg påstod, at det ikke var så galt, fik han mig til at love, at jeg ville spille i orkesteret til gengæld. Derfor startede jeg med min violin fra Heden, hvor jeg boede og blev en del af de glade musikanter på Sydfyn gennem næsten 20 år. Ole derimod snød mig, for efter få måneder i koret havde han fået nok..

Da jeg startede var Søren Winther dirigent. Han boede i Odense og tog med bussen til Faaborg og blev hentet der. Tiderne passede ikke altid, så det blev hurtigt sådan, at Søren stod af bussen i Heden og kørte med mig. Hjemturen gik ikke gennem Heden, så Søren måtte med mig hjem, indtil det passede med en afgang fra Nr.Lyndelse.

Jeg fik derfor et stort kendskab til klassiske dirigenter ved mange foredrag fra Søren.

Orkesterets koncertmester Niels Mogensen ville gerne danne en kvartet. Han fik overtalte mig til at spille andenviolin, Aage Pedersen til at spille bratsch og Hans Marius Jeppesen cello. Vi mødtes gennem vinteren privat og optrådte nogle gange - mest i Sønder Broby kirke, tæt på Niels Mogensens hjem. Her er vi fotograferet foran den smukke altertavle fremstillet af Sonja Brandes.

Hans Marius boede i Falsled i sit barndomshjem. Han var ungkarl og boede sammen med sin mor, der var over 90. Hun klarede et dejligt kaffebord, når vi kom hos dem og Hans Marius klarede underholdningen. Han var et utroligt vidende menneske og hans viden spændte over natur, teknik, historie, politik, musik, men han kunne også fortælle muntert om lokale forhold gennem tiderne.

Ved en festlig anledning i orkesteret kom han med en sang om en øveaften.

Han døde desværre om sommeren i 2009 og blev stærkt savnet i orkesteret og selvfølgelig også i kvartetten. Begge steder manglede man nu en cello. I kvartetten var vi så heldige, at Ingrid Andersen godt ville være med på andenviolin

og jeg gik så i gang med celloen. Jeg havde for mange år siden fået lidt undervisning, men ikke rørt den længe. Jeg var i mellemtiden flyttet til Faaborg.

Efter lidt træning i den nye kvartet fik jeg også jobbet i orkesteret. I begyndelsen alene, men efterhånden fik jeg hjælp af flere damer. Vi blev enige om at træne lidt sammen og samledes hjemme hos mig. Min kone kaldte det mit cello-harem, men syntes det var hyggeligt.

Jeg har haft mange dejlige timer i orkesteret både med violinen og celloen og med hyggelige og festlige mennesker. Jeg har aldrig fortrudt, at jeg sagde ja til Ole, selv om han snød mig.

Venlig hilsen

Ebbe Riber

Tove: I slutningen af 90'erne mødte to seriøse herrer op hos mig i Bøjden. De ville spørge mig, om jeg havde lyst til at spille klaver i Horne Symfoniorkester! Jeg blev meget glad. Jeg havde længe ønsket mig at spille i et eller andet orkester. Jeg havde prøvet nogle stykker, men det var ikke rigtigt for mig, men det her!! - men var jeg dygtig nok? Jeg tænkte vel på en Mozart klaverkoncert og måtte erkende, at det var jeg ikke dygtig nok til, men jeg sagde ja og jeg glædede mig meget til at begynde.

Det gik da helt fint. Søren Winther havde lavet nogle overkommelige klaverstemmer og senere fik jeg ”rigtige” klaverstemmer, som jeg øvede mig meget på. Det var dejligt.

Tiden gik, og så blev Søren træt og stoppede som dirigent. Gode råd var dyre, men Elsebeth var frisk og sprang til.

Men hvad med arrangementerne? Det havde Søren jo klaret indtil nu, og så begyndte jeg at arrangere. Noget gik godt – men jeg var lidt længe om at blive sikker i ”transponerende” instrumenter.

Nu havde jeg fået lyst til at spille på klarinet., og samtidig dukkede Jens Schepe-lern op. Han var pianist og kunne arrangere, så nu kunne jeg koncentrere mig om klarinetten.

Jeg var nu også begyndt at spille i Faaborgblæserne, hvor min mand spillede trækbasun, og efter nogle år i begge orkestre blev det for meget, så jeg valgte Horne fra.

Jeg havde mange gode år i Horne Symfoniorkester, og det glæder mig, at de fortsat har god gang i musikken.

Tove Foged

Niels: Orkestrets formand, Rikke, spurgte mig: ”Hvad har det betydet at være med i Horne Lands Orkester?”

Det har betydet MEGET: Som indledning vil jeg sige, at jeg er af en ”familie med klaver”- som kun jeg øvede mig på i 5 år – og opgav at blive pianist.

Men så måtte jeg låne en kusines obo, som hun havde opgivet, og som jeg som 19-årig begyndte at tage undervisning i hos en dejlig underviser, oboist i livgar-den. Han døde desværre, og jeg fik ny lærer.

Siden har jeg været i gang med obospillet, jo på amatørniveau, med kammerater først. Siden for alvor i Sønderborg Amatørorkester.

Efter flytning til Avernakø har jeg været i Horne Lands Orkester, (hvor jeg traf to gamle Dyreborg-bekendte fra barn-/ungdommen, Johannes Knold og Christian Christoffersen).

Det fik den meget store betydning, at det blev muligt at fortsætte ”karrieren” som amatør - nu siden i et forløb over flere årtier. I Horne Lands Orkester spillede jeg først under Søren, herefter under Elsebeth. Det orkester har jeg været meget glad for, og det muliggjorde, at jeg fortsat havde et orkester at spille med i, og det fik så stor betydning for mig.

Niels Dahm, Avernakø, oboamatør

Elsebeth: Min tid med Horne Amateursymfoniorkester – Horne Lands orkester
Jeg flyttede til Horne i 1998, og da min far (Aage Pedersen) spillede med i ”Horne Amateursymfoniorkester” og jeg selv hurtigt blev medlem af Horne Blandede Kor, deltog jeg selvfølgelig hvert forår ved Horne Musikforenings forårskoncert i Horne forsamlingshus.

I foråret 2015 blev jeg kontaktet af orkestrets daværende 2.dirigent Ole Holtau. Han manglede en modig, nogenlunde musikalsk person, der turde binde an med et lånt bækket. Orkestret skulle spille Ouverturen til Bizets Carmen med ham som dirigent, og dette kunne ikke gøres troværdigt uden bækket. Det var ikke svært at lære at bruge bækket, men at turde stole på tegn fra dirigenten i rette øjeblik – det vovede/lærte jeg ikke!!

Året efter kunne jeg igen bidrage med et rytmeinstrument i forbindelse med forårskoncerten, og det gav mig så meget lyst til at være medlem i orkestret, at jeg gav mig til at øve på min fars ”gamle” violin indtil jeg meldte mig på banen som fuldgældigt medlem af orkestret – i efteråret 2007. Da min far på det tidspunkt var begyndt at spille med på bratch og havde anskaffet sig sin egen, var orkestrets bratsch ledig til mig – det betød lidt færre noder og – om jeg nu skulle spille efter den ene eller anden nøgle betød ikke så meget.
Fordelen ved at kunne låne sig op ad ”farmand” var større!

På dette tidspunkt havde Søren Winther været orkestrets dirigent i omkring 10 år, og han var så småt ved at miste gejsten/lysten. I løbet af efteråret 2008 blev jeg ”udnævnt” til 2. dirigent og snart stod jeg alene med dirigentansvaret. Heldigvis er der kurser for amatørdirigenter, og jeg deltog i to kurser det følgende år. Resten måtte jeg tage på ”talentet” – og det gik da vist også meget godt. Jeg var nok også bedre med stokken end med violinen!

Desværre kunne jeg ikke – ligesom Søren – lave arrangementer til orkestret, så de første år var vi afhængige af hvad vi kunne finde i arkiv-kasserne af gamle noder, samt de arrangementer Søren allerede havde lavet. Derfor blev der hovedsagelig spillet mindre værker af de ”gamle mestre”: Mozart, Bethoven og Haydn etc. I disse år var der frafald af gamle garvede musikere, men heldigvis også nytillkomne- til dels mindre øvede musikere, og det blev efterhånden lidt svært at finde arrangementer der passede i sværhedsgrad til alle.

Heldigvis var vi så heldige, at først Tove Foged og siden Jens Schepelern der kastede sig ud ikke alene at lave eksisterende arrangementer om, så de passede bedre til orkestret, men også med stigende dygtighed lavede helt nye arrangementer, så vi nu kunne spille både Haydn, Bach og Mozart etc. sammen med melodier fra film, revyer, musicals osv.

Dette var med til at give ny gejst til orkestret og blev også godt modtaget af vort publikum til koncerterne.

Vi holdt fortsat fast i vores obligatoriske koncert til jul og forår sammen med de to kor og vores egen sommerafslutning med udflugt – som regel til en af vores omkringliggende øer, men også i 2012 en tur til Friedrichstadt i Schleswig og det blev også til flere kirkekoncerter rundt omkring i løbet af de følgende efterår. I 2015 fik vi gennem viceforstander Helge Andersen Lund mulighed for at samarbejde omkring et årligt tilbagevendende Spil Dansk arrangement på Faaborg-egens Efterskole, og dette medførte, at den obligatoriske forårskoncert blev flyttet fra Horne Forsamlingshus til den store lyse aula på efterskolen.

I de senere år har orkestret igen været under forandring. En overgang svandt det ind i violinerne – der kom flere celloer til og flere klarinetter. Blæserne var pludselig i overtal, og det betød at det blev stadig sværere at finde passende arrangementer fra de forskellige node-baser. Vi blev efterhånden afhængige af de arrangementer som Jens så mesterligt udarbejdede med hensyntagen til hver enkelt musiker – nogle skulle have stor skrift, nogle skulle have et ark uden alt for mange noder – andre kunne trække et større læs!

Set fra min post var det nu ved at være tid for orkestret til at finde en ny dirigent, der kunne bidrage med en mere professionel tilgang, bl.a. i forhold til at skaffe og lave arrangementer til orkestret. Da jeg samtidig af arbejdsmæssige og personlige årsager var flyttet fra Diernæs til Odense blev det mindre svært at sige stop. Forårskoncerten 2019 blev således den sidste gang jeg svingede med dirigentstaven foran "mit elskede orkester". Det har været 10 rigtig dejlige år.

Elsebeth

Ellen: Min tid i Horne Lands Orkester

Siden 2009 har jeg spillet i Horne Lands Orkester.

Det har været en rigtig dejlig tid, som jeg vil tænke med glæde på. Vi har været vidt omkring med orkestret og spillet gode koncerter. Specielt en tur til Frederikstad i sydslesvig mindes jeg med stor glæde.

På opfordring af min datter Bente som bor i Friedrichstadt, blev turen arrangeret Hun syntes, at vores orkester er ret unik og da hun selv leder orkestrer og underviser i klarinet og saxofon kunne det være hyggeligt at tage turen sydpå.

Vi spillede i den tyske kirke, der var god plads, det er der ikke i den danske kirke. Det blev en dejlig tur for alle.

Jeg ønsker Horne Lands Orkester rigtig meget held og lykke i tiden der kommer.

Mange gode hilsener

Ellen Pedersen, Vester Hæsing

Efter forslag fra Tove Foged fortalte Søren altid en kort historie eller anekdote mellem vores musikstykker, når vi havde koncert, blandt andet for at give os chancen for at skifte noder. I forbindelse med at vi spillede Kunzen, fortalte han om striden mellem Oehlenschläger og Baggesen. Baggesen skrev libretto til operaen Holger Danske i en form der stødte en gruppe af den tids musik- og litteraturmennesker. Det kom til stridigheder mellem blandt andre Kunzen, Baggesen og Oehlenschläger, da Holger Danske angiveligt endte som gartner hos en sultan.

Kunzen endte med at emigrere til Tyskland, hvor han blev chefkapelmester i Frankfurt am Main. Her kastede han sig begejstret over Mozart og endte med at vende tilbage til København som kongelig syngemester. Han spillede masser af Mozart og medvirkede i de første operaopførelser i begyndelsen af 1800-tallet. Han dirigerede *Così fan tutte* i 1798, og det gik rent ud ad helvede til. Til gengæld blev opførelsen af *Don Juan* i 1807 en strålende succes og inspirerede angiveligt både Søren Kierkegaard til at skrive *Enten-eller* og Weyse til igen at begynde at komponere efter bruddet med sin store kærlighed. Blandt andet komponerede han *Sovedrikken* (som vi også spillede i Horne).

Winnie: Horne Lands Orkester - set fra sidelinien

Kære Orkester.

Jeg er gift med en af jeres trompeter, John hedder han.

Siden august 2010 har jeg fulgt jer på nærmeste hold. Opfordret af min mand har jeg videofilmet næsten alle de koncerter i har spillet rundt i landet – fordi som han siger – jeg vil gerne høre helheden i orkesteret, og fra min plads hører jeg kun hvad sidemanden leverer.

Jeg er fåborgenser, og fra et hjem med klaver. Som ung var klaveret og jeg selv endt i en toværelses lejlighed i Ballerup.

Her sad jeg den første aften alene med min søde trompetmand og drak kaffe. Da han spurgte til klaveret, synes jeg at jeg ville vise ham hvilken fin fangst han havde på krogen, og jeg spillede for ham det bedste jeg havde lært.

Noget senere på aftenen fortalte han mig stiltørdigt om sine barne- og ungdomsår i Tivoli-Garden. Jeg blev klar over at jeg havde lavet kaffe til en tidligere barne-stjerne, og opdagede at John er en af de relativt få mønsterbrydere indenfor den klassiske musik. Som barn af en arbejderfamilie der boede og levede beskedent, havde han bestået optagelsesprøven til Garden og derefter tilbragt de næste mange år derinde.

Og nej – vi blev ikke starten på en ny klassisk duo, men starten på et langt parløb gennem livet.

En dag lidt senere – eller 44 år senere, alt efter ens tidsregning, sad John i sofaen i vores hjem og så tænkssom ud. Vi har på det tidspunkt været pensionister i nogle år, og igennem alle årene har der aldrig lydt en eneste tone fra nogen trompet.

Det næste jeg registrerer er en skramlen og banden inde fra hans værelse. Ud kommer en bulet og slidt trompetkasse – og John. Trompeten fejler ingenting, og Johns embouchure, til hans egen store overraskelse, heller ikke noget.

Kort tid efter har I fået en ny trompetist, og Birte og Flemming er glade for lidt forstærkning på 1. trompet stemmen.

Aldersgennemsnittet

Søren fandt engang ud af, at hvis man tog alle orkester-medlemmers fødselsdage og trak dem fra årstallet, så nåede man tilbage til Gorm den Gamle.

Horne Lands orkester har netop overstået en mindre krise. Jeres dirigent var holdt op og gode råd var dyre.

Jeres redning bliver en dejlig dame ved navn Elsebeth. Hun rejser sig fra sin plads i orkesteret og overtager dirigentposten.

Det var en meget flot gestus af hende, og et stort held for jer – og hendes beslutning bliver starten på en række år med en stor forkælelse af jer alle.

Et orkester er en levende organisme med mange forskellige, også praktiske gøremål, som skal fungere sammen med selve musikken.

Elsebeths sans for helhederne må havde givet hende sved på panden.

Jeg har set hende bøvl med jeres to kostbare pauker, anbragt på en trailer hendes far havde ombygget til formålet og efterspændt hendes gamle bil.

Jeg har set Elsebeth stille stole op, pakke pauker ud, slæbe sit transportable dirigentpode hen på den rette plads, stille kagerne klar til jeres kaffe og lægge partiturerne i rækkefølge. Til sidst skiftede hun hurtigt tøj, og transformerede sig derved om fra flittig kone til hovedpersonen i jeres orkester – dirigenten.

Jeg har forstået på John, at I helst spiller for jeres egen fornøjelse og ikke vægter offentlige koncerter højt.

Ikke desto mindre har I gennem årene hvert år leveret fire dejlige af slagsen.

Forårs- og efterårskoncerterne på Faaborgegnens Efterskole er blevet en dejlig tradition. Salen er stoppet til randen med pårørende og skolens elever, og jeres musikvalg sidder lige i øjet.

Det kan være fristende at stille med rene klassiske numre sådan en aften for at vise jeres format og kunnen, men I nærer jer heldigvis.

Jeg kunne unde jer at sidde i salen og opleve publikum nynne med på jeres Kai Norman Andersen potpourri og sangene fra Højskolesangbogen. Det er så smukt at de små hår rejser sig på armene.

Det er aldrig forkert også at glæde andre.

I et orkester har enhver af jer en nytteværdi, fordi den musiske glæde og gejst i oplever hver især, er betinget af helheden, altså af alle jer andres tilstedeværelse.

Og så er der nogle af jer som deler ud af deres helt ekstra evner og kontakter

Hvert år sidst i maj bringer bassist Oles store berøringsflade jer rundt i landet.

I har spillet i Helgenæs Kirke, på Ærø, i Avernakø Kirke, nede på Lolland, et sted i Sønderjylland, på plejehjemmet i Åstrup og mange flere steder. Ofte med en sightseeing i det pågældende område, og altid med de flotteste frokoster som Elsebeth på mystisk vis fandt frem fra dybet af sine mange tasker.

Jeg ser altid frem til den årlige udflugt og jeg nyder at være en del af den gode stemning der er så kendetegnende for jeres samvær.

For at de forskellige instrumenter i et orkester kan frembringe en helhed behøves der noder.

Noder til et amatørorkester er alle dirigenters mareridt. I et amatørorkester er der altid enten for mange af en slags instrumenter eller for lidt, eller der er nogle instrumenter der strengt taget slet ikke hører hjemme der.

Jeg har hørt om beløb på 100 kroner pr. takt, hvis noderne til et arrangement inklusive partituret til dirigenten skal købes ude i byen, og det kan trække tænder ud skulle jeg hilse og sige.

Jeres orkester har været tilgodeset med hele to arrangører. Tove på klarinet har slidt i det i mange timer og er mor til en god portion af noderne i jeres nodekasse. Jens på klaver er stadig hos jer, og han er en helt unik og meget talentfuld arrangør. Jeg håber, I ved hvor heldige I er, at I stadigvæk har ham.

Den årlige julekoncert i Horne Rundkirke sammen med Horne Mandskor og Horne Blandede kor har sit eget liv. Jeg kommer gerne halvanden time før for at sikre mig min video en god optageplads. Kirken er altid stuvende fuld, og bagefter serverer forsamlingshuset juleplatte.

Men I kan nok allerbedst lide at være jer selv. John fortæller om jeres store hjælpsomhed overfor hinanden. Hvordan I henter ældre kollegaer i deres hjem og følger dem ind på deres plads, henter kaffe til dem i pausen, og bliver sammen med dem så de ikke skal sidde alene.

Jeg tror at I skal passe godt på den glæde der er blevet jeres. I kan spille på et instrument, og I har været kvikke nok til at holde det ved lige. Nu, efter at Elsebeth har pensioneret sig selv, har I haft det store held, at Henrik har overtaget dirigentstokken. Han stiller mandekrav til jer, og kaffen laver I fremover selv. Oveni har I en skøn formand for orkesteret der hedder Rikke. Hun kan nogle tricks med at få arbejdsgrupper til at arbejde.

Jeres fremtid tegner flot.

Glæden ved at spille selv og glæden ved at spille sammen med andre indebærer også frynsegoder.

I kender nok Mozart effekten. Hvordan Mozarts enkle musik, opdelt i til formålet passende sektioner, igennem mange år er brugt som beroligende middel i arbejdet med børn og voksne.

Forleden læste jeg om et forsøg der kører i engelske fængsler, hvor man lærer indsatte at spille et instrument og indgå i fællesskabet i en musikgruppe. Foreløbigt resultat derovre fra, er et tilbagefald til gamle uvaner på blot 12% et år efter løsladelsen, sammenholdt med ikke-spillende indsatte der har et tilbagefald på 46%.

Musik er enestående og fantastisk til at forbinde og motivere mennesker til livet. Viften af glæder er stor - og det hele er jeres.

Et stort tillykke med jubilæet fra trompetens kone.

Winnie

Hanne: Lidt om Bennys tid i Horne lands orkester som aftalt.

Da Benny var 10 år kom han en dag hjem og spurgte, om han måtte få musikundervisning på skolen, han ville gerne spille trompet og man kunne købe sit instrument fordelagtigt gennem skole/kommune.

Det blev starten på et langt liv med musik og trompet for Benny.

Da Benny var 14 år turede han rundt på Frederiksberg sammen med sin ven lille Palle (ja ham med harmonika og "hængepil"). De spillede på cafeer og værtshuse og tjente lidt lommepege.

Benny og jeg blev gift meget unge og familie og pligter tog tid, men trompeten blev alligevel brugt, og Benny spillede med hvor han kunne få kæmpet sig til en plads, ikke altid nemt for en trompet.

I 2012 flyttede vi fra Sjælland til Faaborg og nu skulle Benny igen på udkig efter spillemuligheder.

En dag da Benny var på tur med vores hund Luca mødte han en nabo, Snedker Jens og de kom i snak. Benny spurgte bl.a. Jens om han kendte noget til spillesteder for amatører i Faaborg. Det gjorde han desværre ikke. Men hvad Benny ikke vidste var, at Jens var logebror i ROTARY og han skulle til logemøde samme aften. Her sad tidligere rektor for Ballerup Gymnasium Povl Marstrand, der selv spillede på "horn" i Horne symfoniorkester og Jens fortalte om Benny.

Dagen efter stod Povl ved vores hoveddør og skulle tale med Benny. Poul Bød velkommen til Faaborg og han ville meget gerne på vegne af Horne symfoniorkester byde ham velkommen til sammenspil, og for øvrigt skulle orkesteret spille afslutningskoncert dagen efter på Horne efterskole og han inviterede Benny til at møde op og spille med.

Det blev Bennys møde med Horne symfoniorkester (nu Horne lands orkester) En fantastisk aften og Benny var helt 'høj' da han kom hjem.

Han havde fået en fantastisk modtagelse. En masse fantastisk rare spilleglade mennesker og en helt vidunderlig tid for Benny startede den aften.

En masse dejlige øveaftener, optrædener, ture ud i det blå og ikke mindst venskab i klubben, som også udviklede sig til personlige venskaber med flere hen ad vejen. Vores omdrejningspunkt var simpelthen "orkesteret". Ikke en øvetime skulle gå tabt og vores liv blev langt omkring hvad Benny skulle med orkesteret.

Benny kunne f.eks. Slet ikke forstå at det var nødvendigt at holde sommerferie i 2-3 måneder? Skulle vi flytte tilbage til Sjælland til vores Sønner? NEJ - hvad med mit orkester?

Benny nåede at være med i syv år og han nød hvert minut og jeg var glad når jeg så Benny hoppe rundt, gøre klar til at gå til spilleaften.

TAK fra "trompeten"s kone

Aftener i Mellemgade

Da vi avernakkere - Niels Dahm og jeg- begyndte at spille i Horne Lands orkester, havde vi ikke bil med til fastlandet. Vi blev hentet og bragt af venlige mennesker fra orkesteret. Gennem mange år af Povl Marstal, men også af og til Johannes

Knold og et par år af Arne Høyby. Senere blev det os, der kørte Arne og Povl, da de ikke længere kørte bil. På spilleaftenerne måtte vi to øboer sove i Faaborg i Nielses lejlighed i Mellemgade, og vi kom ind på, at Arne, som var enkemand, gik med op til os bagefter. Så nød vi lidt natmad og en øl og en ”snal haps”. Vi overvejede, hvilken tid, vi passede bedst til, for som Arne sagde: På Bellmans tid da drak man, men på Drachmanns tid da bællede man. Det var meget fornøjeligt, og da Povl blev alene, var det naturligt, at han fulgte med.

Det var morsomt at høre fortællinger fra Povl, Arne og Niels' barndom og ungdom i Faaborg og på Dyreborg og Horne Land. (Niels og Povl som sommergæster og på familiebesøg, Arne som gårdmandssøn fra Bøjden og senere i boghandlerlære i Faaborg). Om sommeren besøgte Arne og Povl os på øen. Hans Hjarnø var også med et par gange. Vi var også til elegant sommerfrokost hos Arne, hvor Hans var kok og udnyttede sin lærdom fra sin tid som køkkenskriver på et badhotel i Skagen, hvor han flere somre var hyret som musiker i et danseorkester om aftenen, men om dagen sugede til sig vedrørende madlavning og anretning. – For mig blev besøg hos Arne en hyggelig base, når jeg havde nogle fri timer eller en aften i Faaborg i forårsaget af ø-færgens sejltider. Ja, musikken har nok for mange af os medført dejlige venskaber, der rækker langt ud over spilleaftenerne.

Annette Murmann, andenviolin

Sang til Elsebeth

(Mel.: Pigerne fra Småland)

Hvis du går helt til Fåborg, og forbi - så langt du kan
så kommer du til grønne bakkers smukke Horne Land
der har vi vort orkester og i spidsen for det står
en Elsebeth med swing i, og med bølger i sit hår
Omkvæd:

Og med Elsebeth ved roret er vi trygge alle mand
hun dirigerer løjerne deroppe fra sin spand
når hun svinger vildt med armene så tar vi os i agt
For vi kommer ikke hjem før alle spiller pænt i takt.

Og Elsebeth hun stiller alle vores stole frem
Hun koger kaffe, bager kage efter klokken fem
Hun hjælper os med noderne og takterne fordi
Det ikke er så enkelt bare at finde melodi'n
Omkvæd:

Vort orkester er jo gammelt, ikke opstået i går
Og de fleste af os har jo spillet med godt 100 år
somme tider lyder vor musik som paradisiske fred
af og til som noget man ku' invadere Polen med.

Man siger at det skurrer fælt i kenderes ører'
Når Mozart og Chopin bli'r udsat for en amatør
Og vi er mange, - men det har vi valgt at blæse på
Musikken skænker os den største lykke man kan få.
Omkvæd:

Det er hårdt at være dirigent, javel, - det ved enhver
vores Elsebeth får varmen af det helt uden besvær
Og hun smækker døren op så vi får flyvske partiturer
og vi må sidde og spille løs i fimbul - temperatur.

Vi spiller den om længslen til Italiens land
Vi stemmer i, og gir alt hvad vi orker alle mand
Måske vi ikke når helt til Italien, men pyt,
Vi kravler over alperne, på knæ, - kom med og lyt

Omkvæd:

Ja tålmodighed det må man ha' når man er dirigent
for spillemænd m/k som os, - det har vi vist erkendt
Og det går, fordi vi ved at hvis en node er for svær
Så giver det sig selv: så skal du bare la' den vær'.

Du - Elsebeth har været vores fælles curling- mor
Det ved vi og vi synger TUSIND TAK for det - i kor
for snart så skal du stoppe som vores dirigent
vi håber ikke, at du synes det er alt for slemt
Omkvæd:

For vi mangler instrumentet med en klang som netop din
Som kan spille med obo, trompet og også violin
og vi håber at du kommer med, - det ville være rart,
så sørger vi for kaffen og for kagen - det er klart!

Tak for det hele, Elsebeth!

Maibritt Lindblad

"Øhh, Undskyld vi kommer for sent..."

"Hvilket nummer er det, - den har jeg ikke med."

"Jeg spiller det der står i mine noder, det må være noderne
der er forkerte..."

"Går den ikke lidt for langsomt?"

"Hvor er vi?"

"Går den ikke lidt for hurtigt?"

"Kan du ikke sætte mig ind, Elsebeth?"

"Den har vi aldrig spillet før!"

"Hvilken takt?"

"Er der nogen der har set min blyant?"

"Den node har jeg aldrig fået!"

"Er der flere småkager?"

(Maibritt har samlet citaterne)

Orkesterprøve i Horne

Mel.: Jeg ved hvor der findes en have så skøn

Hver onsdag når arbejdets dag er forbi,
Vi spillemænd mødes i Horne fordi,
Carl Nielsen og Weyse og Barok og Bach
Vi gerne vil give en rigtig gang lak.

Men først skal vi stemmes, det er ikke let,
For mindst tyve A-er skal blive til et,
Og nogen skal opad mens andre skal ned,
Og Niels siger "godt" når vi mødes et sted.

Nu Søren, vor chef, går til podiet hen,
Men først må han styrke sit supertalent.
Hans inspiration får han straks op på "høj"
Det klares i hast med en øl og en smøg.

Men det vi skal spille er temmelig svært
Så det vil vi tro, at vi aldrig får lært,
Og straks vi begynder, det lyder lidt sært,
Men efter en tid har vi fået det kært.

Det sker Polyhymnia kigger herved.
Hun er vores muse, såvidt jeg da ved.
Hun gi'r os et lift, sådan føler vi selv,
Så nu kan vi spille med liv og med sjæl.

Snart klinger det ud over byen så smukt,
Hvor døre og vinduer alle er lukket.
For folk glør på fjernsyn og ser kun noget skidt.
Ens vi på musikken får rigtig sat skik.

Men før vi ved af det, er prøven forbi,
Og vi pakker sammen, det tar ingen tid.
Til kaffe og småkager iler vi hjem
Vi glæder os til det bli'r onsdag igen.

Cellisten

Medlemsliste

Navne	Instrument	Start
-------	------------	-------

Navne 2020

Annette Murmann	violin	2005
Birgit Wagner Jacobsen	cello	2013
Birte Gam Jensen	trompet	2013
Bjørn Larsen	violin	2018
Erik	basun	2020
Ester Jacobsen	violin	2007
Henning	pauker	(2019)
Jens Schepeleln	klaver	2012???
Jørgen Andersen	trombone	(2018)
Jørn Bundgaard	trompet	2018
Karen Thorsen	cello	2013
Lisbet Simony	violin	2016
Maibritt Lindblad	tværfløjte	2011
Mette Smidt	violin	2008
Ole Andersen	bas	2007
Rikke Gudmand	cello	2012
Ture Larsen	klarinet	2015
Ulf Jacobsen	klarinet	2012
Susanne Ludvigsen	violin	2017

Navne 2018_

Benny Uttenthal	trompet	2013-19
Ellen Pedersen	trombone	2009-20
Elsebeth Pedersen	dirigent/bratsch	2007-19
Jan Uglebjerg	tværfløjte	2014-19
Niels Dahm	obo	2005-20

Navne 2016_

Arne Højby	violin	1990-2015
Christian Christoffersen	klarinet	1946-2017
Ebbe Riber	violin/cello	1998-2018

Ingrid Andersen	violin	2007-2016
Jette Gundestrup	mezzosopran	
Niels Mogensen	violin	1998-2018
Poul Marstal	trombone	1999-2018
Tove Foged	klaver/klarinet	1999-2018
Åge Pedersen	violin	1987-2016

Navne før 2016, nogle få ..._

Hans Hjarnø	saxofon	(1984)-2012
Hans Marius Jeppesen	cello	(1984)-200
Johannes Knold	tværfløjte	(1984)-2002
Inger Christensen	klarinet	(1984)-2006
Søren Winther	dirigent	1990-2010
Anette Rasmussen	tværfløjte	1995-2002
Flemming Hansen	trompet	2000-12
Lis Christoffersen	pauker	2004-15
Annette Knudsen	klarinet	2009-15

